

En märklig värld av resor. Lhasas musik är omtumlande.

MUSIK

LHASA

SCEN: KULTURHUSET, STOCKHOLM

–Den här sången handlar om en kvinna som är ute på en lång resa. Hon känner sig som en liten, liten svart prick under en stor, mäktig himmel berättar Lhasa i ett mellan-snack.

Det är inte utan att man som lyssnare får samma känsla när man sveps in i hennes musik. Det är stora, mäktiga krafter i rörelse och ingenting är vad det synes vara. Att hon hämtar lika mycket inspiration från sagor och fabler som från sitt eget liv är inte överraskande (hon intensivläste "Tusen och en natt" när hon arbetade med albumet "The living road"). Stämningen i Hörsalen är rent gotisk. Rökmaskinen pumpar, alla på scenen är svartklädda och vi befinner oss definitivt i ett slags skuggvärld.

LHASA DE SELA är en av de senaste årens mest särpräglade och omtumlande röster. Hennes bakgrund är lika brokig som hennes musik (se intervju i DN 16/3). Hon har mexikansk pappa, amerikansk mamma och större delen av hennes barndom tillbringade de i en ombyggd skolbuss på ständig resa genom USA och Mexiko. Hon flyttade i tjuugoårs-åldern till kanadensiska Montreal (där hon fortfarande bor). Han gav ut skivan "La Llorona" som blev en mindre succé och ägnade sig åt turnerande i två år, innan hon flydde till Frankrike och den nycirkus som tre av hennes systrar driver.

Den nomadiska är hennes liv och vardag. Det var också i Frankrike hon skrev sångerna till uppföljaren "The living road". Där först hittar hon sitt uttryck och den slog undan benen på mig när den kom förra året.

Det är en mästertlig resa in i Lhasas märkliga värld av resor, självförbrännande kärlek och verklighets-

förskjutningar. Hon sjunger på tre språk och musiken är en svårdefinierbar blandning av mexikansk ranchera, fransk chanson, kabaremusik och förvriden blues. Allt är i upplösning eller förvandling. Hon låter som en singer/songwriter från en annan planet (att gruppen Tindresticks bjudit in henne till duett är ingen överraskning).

Till Hörsalen i Kulturhuset har hon med sig fem musiker som åter-skapar den säregna ljudbilden: dragospel, flygel, trummor, cello, olika slagverk, bas, gitarr, stränginstrumentet cavaquinho. På scenen är musiken mer dramatisk och expressiv. Det smäller om trummorna och Lhasas röst är mer påträngande. Varje ord uttrycks omsorgsfullt och rösten är mörk och beslöjad. I mel-lansnackens personliga berättelser är den som en viskning. Men även när hon sjunger mjukt till pianoackompanjemang anar man vulkanen.

Lhasa låter som en singer/songwriter från en annan planet.

FOTO: LARS-ERIK ÖRTHLUND.

Rytmen i musiken liknar hästhovars klappande eller tågens stilla dunkande mot rälsen. Hela tiden den där rörelsen mot och över gränserna.

Hon berättar om en arabisk sång av den libanesiska sångerskan Fairuz som klistrade sig fast i huvudet så att hon bara måste sjunga den. Gitarr och knäppanden på cellokrop-

pen ledsagar Lhasa genom covern på "Ge mig flöjten och sjung". Det är sprakande, suggestivt och arabiskan låter som flytande, upplösta språklyd. Det nomadiska ställs på sin spets och tillvaron börjar gunga på allvar. Det är en av de mäktigaste stunderna under en bejublade kväll.

MAGNUS SÅLL
musik@dn.se